

Pasen 2014

Openingswoord

De genade van de Heer Jezus Christus, in wiens licht wij vandaag mogen staan, de liefde van God die ons zijn scheppende aanwezigheid nooit ontzegt, en de gemeenschap van de Geest, die ons nieuw maakt – die paasgenade, liefde en bindkracht zij met u allen.

Broeders en zusters,

Pasen is het einde van een lange weg. Het is het einde van een levensweg. Het open einde! Want er is geen blinde muur. Er is alleen een open graf, een ruimte waarin ons de vrijheid wordt gegund om het ongeziene – het onverhoopte zelfs – met de ogen van het hart te bekijken. Wat we dan zien, is dat een leven gedragen door liefde en zorg nooit zinloos kan zijn, nooit onbeantwoord kan blijven door Hem die de levende gestalte van de liefde was en is: Jezus de Gezalfde. Hij nodigt ons vandaag uit om met Hem op te staan en het leven te vieren – het eeuwige leven dat de Onkenbare en Onzichtbare in het bereik stelt van zwakke en kleine mensen.

1e lezing   Hand 10, 34a. 37-43 (*We hebben met Hem gegeten*)

Evangelie   Joh 20, 1-9 (*Hij moest uit de doden opstaan*)

Homilie

Een graf dat geopend is. Een gapende wonde; zoals er vele zijn. We houden ze liever toegedekt, die wonden. De graven liever dicht. Tweeduizend jaar geleden was dat niet anders. De leerlingen wisten geen blijf met dat open graf. Ze wilden de wonde van Goede Vrijdag achter een steen verborgen houden. Eigenlijk wensten ze de lijn met Jezus niet door te trekken. Omdat het teveel pijn deed. Ze moeten gedacht hebben: “Er is een mooie herinnering. Laat ons daarmee verder leven. Als er geen toekomst meer is, dan is de enige troost iets uit het verleden te mogen koesteren. Een dode Jezus, opgebaard en in doeken gewikkeld, dat pakken ze ons niet af, dat relict uit de glorie-tijd. Niemand beseft hoeveel deugd dat verleden heeft gedaan. Deugd die liefde heet.”

Ik kan me inbeelden dat Johannes, de geliefde leerling, zich op die deugd liet drijven toen hij samen met Petrus ging verifiëren wat de vrouwen hadden gezegd. Drijven? Och, meer dan dat, Johannes *vloog* naar het lege graf. Hij liet Petrus, de man van de rotsvaste zekerheden, ver achter zich. Johannes kwam als eerste aan. Maar wat hij er niet deed, was binnengaan om te controleren of het lijk werkelijk verdwenen is. Hij liet dat over aan Petrus. Die rende naar binnen en zag... linnen doeken, zwachtels, een zweetdoek. Eigenlijk zag hij niets.

Hoogstens resten van een triest verleden. En verder kon hij niets uit de doeken doen dat helpt om er een nieuwe toekomst mee te bouwen.

Het enige wat we uit Petrus' reactie begrijpen is dat de verrijzenis niet voor het grijpen ligt. Wat moet je met een leeg graf? Hoe kan dat nu het leven veranderen? Verbijstering laat het na. Twijfel. Zeker voor wie slechts hunkert naar zekerheid. Nee, daar kan geen nieuw begin uit ontstaan. Hier is niets in dit graf. Zelfs het vermoeden dat iemand zich aan lijkendiefstal bezondigde, is nu de grond ingeboord. Want zo iets doe je toch niet door eerst alle zwachtels los te maken. Niets, compleet niets heeft Petrus aan deze ontdekking van het lege graf. Petrus trachtte iets te achterhalen, maar hij werd ingehaald en voorbijgestoken door een mysterie waarop hij allerminst was voorbereid.

Door wie werd Petrus voorbijgestoken? Door Johannes, de geliefde leerling van Jezus. Johannes komt eerst aan, bewaart afstand en gaat dan toch het graf in. En dan die prachtige zin van de evangelist. Neen, geen beschrijving meer van de doeken, ook niet van de binnenruimte van het graf. De evangelist schrijft gewoon: "De leerling zag en geloofde." Wat zag hij? Niks dat een bewijs kon zijn van de verrijzenis. Johannes focuste op de leegte van het graf. Op het niets. Herinnerde hij zich dat er over de Schepper geschreven staat dat Hij schiep uit het niets? Mogelijk, maar dat hij vrede nam met het lege graf, met de wonde die de liefde slaat, ja, dat is zeker. Johannes zag hoe zijn geloof door iemand anders uit de doeken werd gedaan.

Dat geloof zegt niet dat je al gevonden hebt. Het zegt alleen dat het de moeite loont om verder te zoeken. Petrus liet zich verlammen door zijn ontdekking, Johannes behield het elan om de zoektocht van het geloof te voleinden. In dit opzicht lijkt hij meer op Maria van Magdala dan op Petrus. Die Maria zei: "We weten niet waar ze Hem hebben neergelegd, we weten niet waar we moeten zoeken." Ja, zij wist alvast dat er moest gezocht worden, en niet alleen geconstateerd. Blijven zoeken, is het bewijs van de betrokkenheid. Constateren, koel vaststellen is er de aanfluiting van.

Alleen diepe betrokkenheid, dat ingewikkelde hartsverlangen waarin gevoel en verstand met elkaar een faire wedloop aangaan, alleen die betrokkenheid kan tot ontmoeting leiden. Vandaag horen we niks over die ontmoeting met de verrezen Christus. Er is geen triomf, geen jubel, alleen ontgoocheling en twijfel. Maar is de boodschap daarom minder krachtig? Integendeel. Misschien zegt die boodschap juist heel veel over het paasgeloof. Geloven in Pasen is blijven hunkeren naar de bevrijdende ontmoeting. Geloven in Pasen is weten dat het gezag, waarvoor Petrus symbool staat, niets waard is als het niet gestuwd wordt door liefde. Maar ook: dat christelijke liefde illusie is als ze niet gegrond is in die

man van Nazareth die lief en leed met mensen deelde, bemoediging en steun betekende maar ook vragen deed rijzen en zaken scherp stelde.

Misschien moeten we maar eens toegeven dat er geen waterdichte uitspraken bestaan over een God die toekomst schept voor wie in Hem gelooft. Daarom duurt Pasen ook zo lang. Niet één dag, maar vijftig dagen. Tijd die ons gegund wordt om te leren zien met de ogen van het hart in plaats van alleen de naakte feiten te analyseren. Tijd om de zalige wankelmoedigheid van de liefde te leren kennen. Tijd om ons te laten onderdompelen in het bad van Geest en water, het bad waaruit we, na het dode punt, weer overeind kunnen komen. Dat bad mag u, broeders en zusters, nu ondergaan tijdens de hernieuwing van uw doopbelofte. Word herboren, dankzij ongrijpbaar water.